

Danimarka'da Çocuk Kültürü*

Bente Buchhave** ve Birgit Wanting***

Çocuklar, hâlâ, tanrıya, aileye, meleklerle, şeytanlara ve cadılara, cinlere, mantığa, kesinliğe, sözünün doğruluğunu kanıtlamaya ve daha bir-çok eski moda saçmalığa inanıyorlar. Çocuklar, yorumları, yönlendirmeleri ya da kendileri için düşünülen dipnotları değil, güzel öyküleri seviyorlar.

Isaac Bashevis Singer'dan uyarlanmıştır.

Çocuk kültürü, kolay tanımlanamayan bir kavramdır. Bu düşüncenin ilk ortaya atıldığı 1970'li yıllardan bu yana, politikacılar, sanatla ilgilenen kişiler ve diğer yetişkinlerin, hemen hepsi, kavramlarla ilgili kendi düşüncelerine dayalı olan çeşitli tanımlar önermişlerdir. Ancak, bu kavrama 'çocuk' bakış açısıyla da yaklaşmak gerekmektedir.

Çocukların kendi kültürü -ve onların kendi seçtikleri dünyaları- bu tanımlarda çok belirgin olarak ortaya konulmamıştır. Geleneksel olarak, çocuklara az ya da çok pasif alıcılar rolünün yüklendiği, yetişkinler tarafından planlanan ve tanımlanan ve yine yetişkinlerin çocuklar için önerdiği kültürel etkinlikler üzerinde durulmuştur. Çocuğun kendi yaşamı üzerindeki aktif etkisine ve kendi yaşamını idare etmesine gösterilmesi gereken saygıya karşı kayıtsız kalınmıştır. Yetişkinlerle ilgili verimlilik, kusursuzluk ve yetenek özellikleri üzerinde endüstriyel kültürün meydana getirdiği talepler, çocukların kültürünü de içine alan, kavramsal bir çerçeve oluşturmuştur.

Kültür tanımları, çoğunlukla dolaylı olarak, çocuğa yönelik koruyucu bir tutumu yansıtmaktadır. Çocukların belli bir iletişim ortamının büyüme kapılmaları (çizgi romanlar, video, bilgisayar oyunları), çoğu zaman, yetişkin gözlemcinin kuşkucu tavırları, dışlamaları ve bazen de kınamaları ile sonuçlanmaktadır. Bunun nedeni, yetişkinlerin, çocukların kültürü için gerekli olan, kendi evrenlerindeki deneyimlerini ve algılayışlarını önemsememeleri olabilir mi?

* Buchhave, Bente and Birgit Wanting. "Children's culture in Denmark", *Scandinavian Public Library Quarterly*, 26 (3): 20-25, 1993. (Çeviri, derginin editörü ve yazarların izniyle yapılmıştır.)

** Çocuk Kütüphanecisi, Thisted Kütüphanesi.

*** Okutman, Kraliyet Kütüphanecilik Okulu Aalborg, Danimarka.

Yetişkinler olarak, çocukların kültürü üzerine yapılan tartışmalarda, çocuklar ve onların değer yargılarını unutmaya eğiliminde miyiz?

Konunun temelinde nitelik yatmaktadır- aynı şey çocuk kültürü söz konusu olduğunda da geçerlidir. Ancak önemli olan, yaklaşımların, hedeflenen gruplara göre farklılaştırılmasıdır. Çocuğa ve onun kendisini ifade etme yollarına karşı saygısızlık, yanlış yönlendirilmelere neden olabilir. Öncelikle, işe çocuklarla başlamamız gerekmektedir. Onlara, kendi kültürel gereksinimlerini soralım. Onlardan öğrenelim ve çocuklarla yetişkinler arasında daha geniş bir diyalog oluşturabilecek deneyimleri yasallaştıralım.

Eski Danimarka Sosyal İşler Bakanı, Aase Olesen, 1988 yılı aralık ayı başında, hükümetin çocuklarla ilgili bildiriminde (Regeringens børneredegørelse), bu noktayı vurgulamıştı: “Çocukların toplumdaki yeri, yalnızca hukuki bir sorun değildir; seçkin olma özellikleri de aynı derecede önemlidir.

Bu gerçek, yetişkinler dünyasının olgulara, nesnelere çocukların gözüyle bakmaya alışmaları gerektiği önkoşulunu ortaya koymaktadır. Çocuklar kendilerini, kendilerine özgü yollarla ifade etmektedirler. Onları iyi dinlemek biraz güç -hatta bıktırıcı- olabilir. Ancak, çocuklara kendi düşüncelerini dile getirme şansının verilmesi için bu gereklidir.” (s.2).

Bu nedenle, çocukların özgüvenlerini ve kişilik duygularını kuvvetlendirmek ve kendilerine gerekli yerin, değer ve desteğin verildiğinden emin olmalarını sağlamak için, çocukların kültür konusunun bir parçası haline getirilmeleri zorunludur. Hükümet, 1987 yılında, çocukların koşullarını ve aile durumlarını incelemek üzere, 15 farklı bakanlığın temsilcilerinden oluşan, bir çocuk komitesi oluşturmuştur.

Bu komite, çocuklarla ilgili olarak “Danimarka’da İyi Bir Çocukluk” adı altında, mevcut durumu tanımlayan ve çeşitli iyileştirme önerilerini de içeren bir faaliyet planı hazırladı. 1988 yılı ilkbaharında yayımlanan bu faaliyet planında, hükümetin çocuk politikasının temel amaçlarından bazıları tanımlanmıştır:

1. Çocuklar ebeveynleriyle sürekli ve yakın ilişki içinde olmalıdırlar
2. Çocuklar çocukluklarını yaşamalıdırlar
3. Çocuklar toplumsal yaşamda yer alabilmelidirler
4. Çocuklara sorumluluklar verilmelidir
5. Çocuklar sağlıklı bir yaşam sürdürmelidirler (s.6).

Çocuklar, bir taraftan, kültürel etkinlikleri yerine getirebilmeli ve bu etkinliklere katılabilmeliydiler. Diğer taraftan da her yaşta insanlarla bir birlikteliği paylaşmaları da gerçekten büyük önem taşıyordu. Bu amaçlar doğrultusunda, ülke çapında 5 yerel birimde, ‘Çocuk Yurttaşlar Olarak Çocuklar’ projesi (Børn som medborgere) başlatıldı.

Ole Vig Jensen’in (eski Kültür İşleri Bakanı) Kültür politikası bildirim ve programı (Kulturpolitisk redegørelse og ideprogram), 1989’dan itibaren,

etkinliklerini çocukların kendilerinin tanımlayıp planladığı ve yürüttüğü, bu tür kültürel projeleri başlattı. "Kültür İşleri Bakanlığı, 'Kendin Yap' başlıklı, çocukları kendi kültürel projelerini başlatmaya özendiren, bir pilot projeyi yürürlüğe koydu. 'Kendin Yap' projesi, profesyonel yetişkinler tarafından oluşturulan çocuk kültürüne odaklanma eğilimini ortadan kaldırma konusunda bir girişimdi. Projenin destek programının amacı, çocukların pasif alıcılar ve kullanıcılar biçimindeki rolünü, kültür yaşamında aktif katılımcılar rolüne dönüştürmektir. Çocuklara, kendilerini kültürel olarak, kendi deneyimleriyle ve kendi olanakları dahilinde ifade etme şansının verilmesi, büyük önem taşımaktadır. Çocuklar, kendilerini kültürel projelerinden sorumlu hissettiklerinde, kendi kendilerini yönetmeyi, söz sahibi olmaya alışmayı ve kendi istek ve gereksinimlerini şekillendirmeyi öğrenmektedirler.

Hükümet, 1989 bildiriminde, çocukların ve gençlerin genel koşullarını, kültür ve kültürel etkinliklerle bağlantısını kurmuştur. Çocuk ve gençleri ilgilendiren bazı sosyal sorunların çözülmesi ve iyileştirilmesi için birçok kaynağın kullanıldığı bir zamanda, kültür değerli bir etken olarak kabul edilmektedir.

Çocuklarla ilgili kültürel politika, aşağıda özetlenmiştir:

Kültür İşleri Bakanlığına göre en önemli noktalar şunlardır:

- a. Yerel hükümet birimlerinde, çocuklar ve çocuk kültürü konusunda çeşitli bölümler arasında bir işbirliğinin geliştirilmesi;
- b. Kültürel dernek, kuruluşlar ve ilkokullarda, çocuklar için kültürel olanakların oluşturulması ve çocukların günlük yaşamlarında yaratıcı ve sanatsal yönlerinin geliştirilmesi;
- c. Çocukların kendi kültürel projelerini kontrol etme, planlama ve yürütmelerine olanak verecek etkinlik ve önerilerin geliştirilmesi.

Bu, yalnızca bir nesilden diğerine miras şeklinde geçen kültürle ilgili olmayan, resmi bir kültürel politikadır.

Çocuk Kültürü, bugün İskandinavya ülkelerinin en önemli konularından birini oluşturmaktadır. İskandinavya Bakanlar Konseyi (Nordisk Ministerråd) ve Kuzey Avrupa Çocuk ve Kültür İrtibat Komitesi (Nordisk kontaktudvalg om børn og kultur) "Yaşayan İskandinavya" (Et levende Norden) projesini, 1993/1994 öğrenim yılı süresince desteklemişlerdir. Bu proje, İskandinav kimliği ve sanatı üzerinde yoğunlaşmaktadır.

İskandinav ülkelerinde, bireye saygı, kültürel bir gelenektir ve bu projenin temelinde, esas anlamda, bireysel kimlik ve yaratıcılık yatmaktadır. Proje, öncelikle, İskandinavya'da önemli olarak kabul edilen 10-16 yaş grubunu hedef almaktadır. Bu türde bir kültürel işbirliği, gelecekte bir bütün olarak İskandinav işbirliğini oluşturmak için tasarlanan yenilikçi bir çabayı temsil etmektedir. Projenin özünde, çocuk ya da gençlerin kendi -aynı zamanda İskandinav- kimliğini geliştireceği düşüncesi yatmaktadır. Bu gelişmenin aşamaları, örneğin, deneyim-idrak-yaratıcılık/hareket ve yansıma

şeklinde ifade edilebilir. Çocuk ve gençlerin kültürel yetenekleri farkedilmektedir ve sanatçı/kültür ortamı ve çocuk, aktif bir öğrenme süreci ve aktif bir kültürel gelişimde eşit koşullarda yer almaktadır.

Olasılıklar

Gençlere özel bir yerin verilmediği sosyal ve ekonomik bir gerçeklik içerisinde, çocuk kültürü için ne gibi umutlar mevcuttur? Kültür dünyasına bile çirkin ellerini uzatan bir 'tüketicilik' tehlikesi mevcut değil midir? Çocuklar, toplumun bir parçasıdır. Yetişkinlerin egemenliğindeki çağdaş bir toplumda, çocukların isteklerine, gereksinimlerine ve ilgilerine yeterli özen gösterilmemektedir. Ancak, çocukları dinlemeye ve onlarda bir toplumun yapısının planlanması yönünde bir ilgi uyandırmaya çalışırsanız durum değişir. Söz konusu durum, örneğin Norveç'te, 'Gençlerin planlama sanatına olan ilgisini destekleyici politik esaslar' (Rikspolitiske retningslinjer for å styrke barnog unges interesser i planleggingen) aracılığıyla gerçekleştirilmiştir.

Çocuk kültürü-geniş bir tanımla- kendi yaşamlarından beklentileri doğrultusunda, kendi kararlarını verebilecek şekilde donatılmış, aktif yurttaşlar olabilecek ve hem kendileri, hem de başkaları adına doğru seçimler yapabilecek daha özgür ve daha kuvvetli insanların gelişimine yol açabilir. Çocuk kültürü, çocuğun kendi deneyimlerini seçme özgürlüğüne sahip olduğu bir evren yaratılmasına ve böylelikle onun, yaşama karşı daha iyi donatılmasına yardımcı olabilir. Deneyim, yaşamın yerine geçemez, ama çocuğun içinde birşeyleri harekete geçirerek onlar için yaşam yolculuğunda yeni ufuklar açabilir.

Kültürün her yönü zenginleştiricidir (bazen estetik anlamda), amaca bağlılıklar yaratır, yaşama bağlar-ve insanları kendilerine ve yeteneklerine inanmaları konusunda yüreklendirir. İnsanı erdemli kılar.

Çocukların ve genç insanların-kültür aracılığıyla-kendi kişisel yaşamlarında ve toplumda aktif rol oynadıklarını hissetmelerinin sağlanması gerekmektedir. Bu konuda başarılı olabilmek için yerel birimlerce çocuklarla yakın ilişkisi olan insanlara ve kuruluşlara, daima, eğitim, yaratıcı dersler, yetenekli sanatçı ve araştırmacıların ilgisini çekebilme olanakları-ve nihayet, iyi niyet ve maddi destek olanakları sağlanmalıdır. İçinde bulunduğumuz zaman ve çocuk kültürü kavramı, çocuklara ne sunulması gerektiği konusundaki geleneksel felsefeyi aşan bir çocuk kütüphanesi etkinliğini gerektirmektedir. Çocuk kütüphaneleri, çocukların kültürel yaşamı konusunda kapsamlı bir bakış açısını benimsemek zorundadırlar. Kullanıcılarla yakın ilişki içinde olmak, bir önkoşuldur. Şu anda, çocuklar, halk için gündemde olan bir konudur ve çocuk kütüphaneleri, bu durumdan yararlanarak, çocuk kül-

türü alanında kendini gösterme ve deneyim kazanma girişiminde bulunmaktadırlar.

Çocuk kütüphanecisi, fikirlerini yenilemeli ve -bir çocuk kütüphanesi temel kavramını daima aklında tutarak- bölgesindeki çocukların yararına yeni düşünce ve projeler oluşturmalıdır. Bu konuda başarı sağlanabilmesi için, çocuklara yönelik kültürel tavır ve tutumlardaki değişikliğin hem merkezî, hem de bölgesel olarak kabul görmesi gerekmektedir.

Yerel Birimler

Çocuk ve Kültür Çalışma Komitesi (Kültür İşleri Bakanlığı tarafından 1975'te kurulmuştur), çocukların kültür alanında kendileri için özel bir çaba harcanmasına ilişkin haklarını destekleyici beş iddia sunmuştur:

1. Çocukluk döneminin, korunması ve çocukla birlikte büyüyüp gelişmesine izin verilmesi gereken, belli değerleri ve ifade biçimleri vardır.

2. Çocuklar, yalnız çocuk değildir ve birbirlerine hiç benzemezler. Küçük çocuklar ve okul çağı çocuklarının gelişim, olgunluk ve yetenek özellikleri arasında büyük farklılıklar vardır. Bu durum, farklı yaş ve olgunluk derecelerini göz önünde bulunduran, kültürel bir çabayı gerektirir.

3. Çocuklar, kültürel etkinliklerin gelecekteki kullanıcı ve katılımcılarıdır. Bu nedenle, bir çocuğun bilinçli ve aktif bir katılımcı olarak yetiştirilmesi, aynı zamanda yarının kültürünü de düşünmek demektir.

4. Belli nitelikleri olan kültürel olanakların çeşitliliği, kitle kültürünün çocuklara sunduğu ticari önerilere karşı koymanın en iyi yoludur. Aynı zamanda, kültürel olanakların gerçekten açıkça duyurulduğu ve çocukların bunlara kendi evlerinde ulaşabildiği konusunda emin olmalıyız.

5. Danimarka'lı çocuklara, özellikle, çokuluslu kültürel endüstrinin kendini tehlikeli ve ciddi bir rakip olarak ortaya koyduğu bu dönemde, Danimarka kültürünün teminat altına alınması gerekir. Danimarka'nın çocuk kültürü, çocukların kültürel kimliğinin (Kultur begynder med B) teminat altına alınması için mutlak bir gerekliliktir (Bu anlamda "kültür" kelimesi, büyük "K" harfi ile ifade edilmelidir).

Bu amaçları gerçekleştirmek üzere Kültür İşleri Bakanlığı tarafından başlatılan projelerde, bölgeler ve yerel birimler için gayrimerkezi bir yapılanma izlenmiştir. Bir bütün olarak çalışma komitesinin fikir ve teşvikleri, özel projeleri ve ekonomik desteği, illerdeki ve yerel birimlerdeki duyarlı kişilerin, 'Kendin Yap' ve 'Çocuk Yurttaşlar Olarak Çocuklar' adlı düzenlemelerin başlatılması konusunda yönlendirilmesine yardımcı olmuştur.

Burada, yerel birimlerin çocuklar için gerçekleştirdiği kültürel etkinliklerin, kapsamlı bir açıklamasının verilmesi gerçekten olanaksızdır. Kültürel-politik eğilimler ve gayrimerkeziyetçilik karmaşık bir tablo oluşturmak-

tadır. Müstakil alanlara baktığımızda, sanatla ilgilenen kişilerin ön planda olduğunu görmekteyiz. Bunlar, öncü kişilerdir ve onların yönlendirmeleri ve katılımı, devlet görevlilerinin ve politikacıların yollarını açmaktadır.

Politikacılar, yerel çocuk kültürü için gerekli olan ekonomik ve “örgütsel çerçeveyi” yaratabilirler. Devlet görevlileri, bu çerçeve içindeki işlerle ilgili sorumluluğun bir kısmını üstlenebilirler. Ancak çocuklar ve ‘kültür insanları’ arasındaki diyalog, politik ve idari çalışmaların en önemli yönünü oluşturmaktadır. Bu diyalog, çocuklara duyarlı, çağdaş ve uygun bir kültürel zeminin oluşmasını sağlamalıdır. Böyle bir diyalogun etkisinin olmaması halinde, kültürel politikanın tamamen gerçeklerden uzak boş vaatlere dönüşmesi söz konusu olabilmektedir.

Bölümler arası işbirliği, kültür alanında da iyi işlemektedir. Bunun nedeni, kısmen ulusal kültür politikasının içeriği ve buna bağlı olarak destek verilmesi olasılığı, kısmen de, 1990’lı yıllarda, yerel birimlerin, ekonomik durumları çerçevesinde yapılan çeşitli uyarlamalardır. Bu yöndeki işbirliği, kültürel alandaki çalışmalarda güçlüklerle karşılaşılmasını önlemiştir. “Kültür” kapılarını açmak hiç kimsenin tekelinde değildir, ancak, kriz zamanlarında, gereksiz rekabete girmek de hiçbir çözüm etirmez.

Kültür ve boş zamanları değerlendirme etkinlikleri, genellikle aynı potansiyel hedef gruba yöneliktir (bu durumda, çocuklar hedef alınmaktadır) ve kültür alanındaki araçların, diğer değişik alanlarda olduğu gibi, sıklıkla çeşitlendirilmesi gerekmektedir. Bunlardan bazıları ücret karşılığında iş yapmak üzere görevlendirilmekte, bazıları ise herhangi bir ücret talep etmeksizin gönüllü olarak çalışmaktadırlar.

Bazı projeler -örneğin, “Skriverjomfruerne” (Yardımcılar), Arhus 1993 gibi- bölümler arası işbirliğinin, çocuk kütüphanelerinin gelişimi açısından, özendirici anlamda önem taşıdığı vurgulanmıştır. Eğer yarının çocuk kütüphaneleri, çocuklar ve gençler için kültürel anlamda aktif olabilecekleri ve kendilerine sunulan çeşitli malzemelerden yararlanabilecekleri ‘kutsal bir yer’ gibi kullanılacaksa, bu kütüphanelerin, bölümler arası çalışmaya katılacak şekilde hazırlanmaları gerekir. Analizler, kültür tüketimi, kültür benimseme ve kültür üretkenliği arasında sıkı bir ilişki olduğunu göstermektedir. Bazı kişiler, bu projeye katılımlarının, kendilerinin kütüphanelerin varlıkları ve olanakları konusunda bilinçlenmelerine yardımcı olduğunu dile getirmişlerdir.

Bazı yerel birimler, çocuk kültürü ile ilgili olarak, söz konusu bölgeleri kültür ve boş zamanlar konusunda temsil eden kişilerin yer aldığı, karma komiteler oluşturmuşlardır. Bu komiteler yerel kültürel etkinlikleri yürütmeyi sürdürürken, bölümler arası işbirliği için de iyi bir tartışma ortamı sağlamaktadırlar. Yerel birimler 1990’lı yıllarda gerçekleştirilen geliştirme çalışmalarında devlet modelini uygulamışlardır. Gelişimin ekonomik darbo-

ğaz dönemlerinde dahi desteklenmesi gerekmektedir ve bu nedenle, kültür ve boş zamanları değerlendirme gibi etkinlikleri gerçekleştirmek amacıyla yönelik maddi kaynaklar oluşturulmaktadır.

Genel eğitim amaçlı maddi destekle ilgili 13 Haziran 1990 tarih ve 410 sayılı kanun, kullanıcılar ve yerel komite arasında bir diyalog olanağı oluşturmuş ve gelişim ve bölümler arası işbirliği için, belirli bir meblâğ ayrılması sağlanmıştır. Bu kanunun amaçları; sabit kuralları yaymak yerine, belli bir çerçevede çalışmak, kendi kendini yönetmek ve çeşitli olanakların oluşturulması ilkesini benimsemek şeklinde ifade edilmektedir.

Yerel düzeyde genel eğitim konusunda oluşturulacak çerçevenin yerel gereksinim ve isteklerle uyumlu olması ve bu konudaki imkânlardan yararlanacak olanların planlama aşamasına katılmak üzere çağrılmaları gerekir. Genel eğitimle ilgili komite, 9/4/13/15 üyeden oluşturulabilir. Bu komite, yeni olanak ve öneriler geliştirilirken tıpkı bir katalizör işlevi üstlenmesi gerektiği gibi, kullanıcılar ve yerel komite arasındaki işbirliğini de garanti eden bir komite olmalıdır.

Genel eğitimle ilgili kanun, zaman zaman, (Langeskov, Fyn örneğinde olduğu gibi: “boş zamanları değerlendirme ve genel eğitimle ilgili politika, çeşitli yerel öncülerle kamu kuruluşları v.b., arasında yeni etkinlikler ve yeni işbirliği yollarının bulunmasını teşvik edecek şekilde düzenlenmelidir.”), yerel yönetimlerin boş zamanları değerlendirme ve genel eğitimle ilgili politikaları açısından anlamlı ve politik olarak kabul gören formül ve esasların oluşturulmasını sağlamıştır. Politikanın, toplumun çeşitli kesimleri ve yaş grupları arasındaki sınırları yok etmeye yönelen, aile merkezli ve diğer etkinliklerin artırılmasını teşvik edici bir olgu şeklinde algılanması gerekmektedir.

Langeskov'da yaşayan ve boş zamanları değerlendirme etkinlikleriyle bağlantıları olmayan yaşlılar, özürlüler ve çocuklar ve gençler gibi, daha güçsüz olan topluluklarla özel olarak ilgilenilmesi gerekmektedir. Çocukların yaratıcılık ve kendi kendilerini yönetme duyularını harekete geçiren kültürel etkinlikler, mevcut, geleneksel ya da yeni boş zamanları değerlendirme etkinlikleri olduklarına bakılmaksızın teşvik edilmelidir. Olası en büyük destek, çocuklar ve gençler için, tatil eğlenceleri, festivaller, konserler v.b. gibi etkinliklere verilmelidir. (bkz. Fritids-og folkeoplysningspolitik, Langeskov, s.1)

Çocuk kültürünün, kendilerine büyüklerinden miras kalan bölümü söz konusu olduğunda, bu kültürün niteliği de (en geniş anlamda) oldukça önemli bir konu teşkil etmektedir.

Kültürel etkinlikler, algılama ve yaratıcılığın gelişimine yardımcı olabilir. Çocuklarla ilgili herhangi bir kültürel girişimin ilk hareket noktası, çocuklarla yetişkinleri bir araya getirmek olmalıdır. Katılım ve vizyon çok

önemlidir-kültür asla durağan olmamalıdır. Kültürel bir aracı ve bir çocuk kütüphanecisi olarak, kişi kendini kültürel çalışmalara adanmalıdır. Bu kişinin temel amaçları tanımlaması ve bunların öncelik sırası hakkında karar vermesi gerekir. Bu önceliklerin belirlenmesi, ekonomik sıkıntıların yaşandığı günümüz döneminde neredeyse kaçınılmaz hale gelmektedir.

Kütüphane kanunu, çocuk kütüphanelerinin izlemesi gereken koşulları belirlemektedir. Ancak, bizler, çağdaş çocuk kütüphanelerinin gereksinimlerini ortaya koymak için, yaratıcılığımızı olduğu kadar hayal gücümüzü de kullanmak zorundayız. Bu sorumluluğu üstlenmekten kaçınmamak ve çocukları kendi araçlarıyla başbaşa bırakmamak çok önemlidir. Bizim görevimiz eğlendirmek değildir-gerektiğinde sorunlara eleştirel gözlerle bakmamız gerekir. Bu, bizim misyoner olduğumuz anlamına da gelmemektedir. Bizler, kültürün ve çocukların elçileriyiz.

Gerçeği ortaya koyan bu görüş, Danimarka çocuk tiyatrosu tarafından sergilenmiştir. Beth Junker, 15 Mayıs 1990 tarihinde, Danimarka gazetelelerinden biri olan Politiken’de “çocuk tiyatrosunu gerçek bir sanat sahnesine dönüştüren, çocuk tiyatrosunun bu görüşü benimseme ve ortaya koyma cesaretidir” diye yazmıştır.

Gelecekte, çocukları ve çocuk kültürünü ciddiye alan herkese konuyla ilgili her alanda talepler yönelecektir. Hayal gücü, günümüzün vazgeçilemez unsurlarından biri haline gelecektir.Yeni bileşimlerin meydana getirilmesi gereklidir, ancak, heyecan ve coşku da, ilerleme açısından iyi bir şanstır.

Birliktelik -hiçbir sınır tanımadan- yeni amaçlar ve çabaları birleştirme anlamını taşıyacaktır. Kültürel etkinlikler ve olanakların planlanmasında bugünü yakalamalı, bugünün çocuk ve gençlerinin sesini dinlemeli ve görüşlerini ön planda tutmalıyız. Bu işin nabzını tutanlar da aslında onlar, yani çocuklardır. Bir kültür tanımı yapılacaksa, bu konuda onların da yorumlarının alınması kaçınılmazdır. Çocuklar, bu durumda, sizleri, yani yetişkinleri, bir anlamda utandıracak düzeydeki, çeşitlilik, hazırcevaplık ve hayal gücü dolu bir sunu ile ödüllendireceklerdir. Kuramlar ve amaçlar önemlidir. Ancak bunlar her zaman gerçeklerle örtüşmemektedirler. Çocuk kültürü konusunda kuram ve uygulamayı birlikte yürütmek, işin en zor olan kısmıdır. Ama uygulama olmadan dünyadaki tüm kuram ve amaçlar yok olmaya mahkûmdurlar.

Çeviren: Neslihan Uraz

Kaynakça

- Barn&Kultur i Norden, nr. 6, juli 1985.
 Birkebak, Birthe: Jomfruerfaringer-fra bibliotekets skrivevæksted. Århus Kommunes Biblioteker, 992. 59 p., ill.

- Buchhave, Bente & Wanting, Birgit: Kultur og kvalitet i børnebiblioteksliv i 90'erne." Red. af Birgit Wanting. Danmarks Biblioteksskole, Aalborgafdelingen. 2. udgave 1993. P. 16-29.
- Børn og planlægning. Rikspolitiske retningslinjer for å styrke barn og unges interesser i planlæggingen. Rundskriv T-2/92. Miljøverndepartementet, 1992. 19 p., ill.
- Børn som medborgere: Et projekt om børns deltagelse, medbestemmelse og medansvar i samfundslivet-erfaringsopsamling 1992. Det Tværministerielle Børneudvalg og Kulturministeriets Arbejdsgruppe om Bøon og Kultur. -KBH.: Kulturministeriet, 1992.
- Børnebiblioteksliv i 90'erne. Red. af Birgit Wanting. Danmarks Biblioteksskole, Aalborgafdelingen. 2. udgave, 1993. 96 p., ill.
- Børnekultur: Af Birgit Wanting, Lene kristensen og Bente Buchhave, i: "Biblioteksarbejde. Tidsskrift for informations- og kulturformidling". 2. årgång, 1980. P. 54-75.
- Det skal være godt at være barn i Danmark. Regeringens handlingsplan for børn. Marts, 1988. 32 p.
- Kultur begynder med B... Arbejdsgruppen om Børn og Kultur- Kbh.: Kulturministeriet, 1992.- Side 1-20. I: (Kulturkontakten, 1992, nr. 4).
- Kulturpolitisk redegørelse og ideprogram. Afgivet af folketinget af kulturminister Ole Vig Jensen den 16. marts 1989. Kulturministeriet, 1989. 14 p.
- Langeskov Kommune: Fritids- og folkeoplysningspolitik. -Langeskov: Langeskov-Kommune, 1992.-Målsætningar for folkeoplysningspolitikken i Langeskov Kommune.
- Regeringens børneredegørelse. Socialministeriet, december 1988. 15 p.
- Wanting, Birgit: Den ledende børnebibliotekars rolle og placering- en situationsbeskrivelse efteråret 1991. I: Børnebiblioteksliv i 90'erne. Redigeret af Birgit Wanting. Danmarks Biblioteksskole, Aalborgafdelingen 1993. 2. udgave. 96 p., ill.